

Arrest

nr. 160 379 van 19 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 22 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 juli 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. LAMBRECHT en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker werd op 23 augustus 2013 door de Belgische overheid naar Marokko teruggeleid. Hij kwam volgens zijn verklaringen in november 2014 via Spanje de Schengenzone binnen. Hij werd in België aangehouden wegens diefstal en bendevoering. Verzoeker werd op 23 juni 2015 overgebracht naar het centrum voor illegalen met het oog op zijn repatriëring. Hij diende diezelfde dag een asielaanvraag in onder een valse naam die werd op 15 juli 2015 afgewezen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaart de Marokkaanse nationaliteit te bezitten. U bent geboren op 30 augustus 1993 in het district Ain Chock van de stad Casablanca, Grand Casablanca. Op jonge leeftijd trok u naar Spanje, waar u enkele jaren verbleef alvorens door te reizen naar België. De daaropvolgende jaren wisselde u korte verblijven in België en enkele maanden in Spanje met elkaar af. In Spanje leerde u Erika Perez Madina kennen. Ze beviel op 13 maart 2014 van uw dochter Yasmine Perez Reguig.

Op 23 augustus 2013 werd u door de Belgische overheid naar Marokko teruggeleid. In Marokko vestigde u zich in het huis van uw ouders en zocht u naar financiële middelen om u bij uw dochter in Spanje te kunnen voegen. Via Facebook had u contact met een oude vriend Ezeddine, die naar Syrië was getrokken om er te gaan vechten. In juli of augustus 2014 vroeg hij u via Facebook om ook naar Syrië te komen om hem in de strijd te vervoegen. Hij beloofde u geld voor een vliegticket naar Turkije en een premie van 2.000 euro. Hoewel u niet van zin was om in Syrië de wapens op te nemen stemde u met zijn voorstel in en reisde u op de 15de ramadan van 2014 (Hijri kalender, 12 juli 2014) naar Ankara, Turkije. Daar ontmoette u een man die u de 2.000 euro overhandigde. U diende u vervolgens naar een hotel te begeven waar vier mannen u zouden komen oppikken. Eens u het geld in handen had maakte u zich echter uit de voeten en vatte u uw reis naar Spanje aan. In november 2014 kwam u in Spanje aan waar u zich herenigd zag met uw partner en uw dochter. Om in Duitsland werk te gaan zoeken verliet u in april 2015 Spanje. Op 21 april 2015 werd u aangehouden en in een Belgische gevangenis opgesloten voor diefstal en bendevoering. Op 23 juni 2015 werd u overgebracht naar een centrum voor illegalen, waar u dezelfde dag een asielaanvraag indiende.

B. Motivering

In casu dient echter na grondig individueel onderzoek van uw asielaanvraag door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u noch de vluchtelingenstatus noch het subsidiaire beschermingsstatuut kan worden toegekend. Bij terugkeer naar Marokko vreest u door Ezeddine en zijn mannen gedood te worden omdat u hen bedroog (CGVS p.5). De vaststelling dat u uw asielmotief laattijdig aanbrengt verhindert samen met de talrijke tegenstrijdigheden en vaagheden in uw verklaringen dat er geloof kan worden gehecht aan uw asielrelaas.

Vooreerst moet er op gewezen worden dat u uw huidige asielaanvraag onder een valse identiteit indiende. U verklaarde zich ABU ALI Youssef van Palestijnse origine, geboren op 30 augustus 1996 te Gaza. Slechts na herhaaldelijke confrontaties met de gegevens waarover het CGVS beschikt gaf u uw werkelijke identiteit prijs (CGVS p.2,3,4,5). De vaststelling dat u de Belgische asielinstanties trachtte te misleiden door als Marokkaan een valse Palestijnse identiteit aan te wenden staat volledig haaks op uw bewering een gegronde vrees op vervolging te hebben bij terugkeer naar Marokko. Dat u trachtte internationale bescherming te bekomen op basis van valse verklaringen omtrent uw identiteit en nationaliteit doet immers sterk afbreuk aan uw bewering een werkelijke nood aan bescherming te hebben. Als reden voor uw valse verklaringen geeft u op dat u uw repatriëring naar Marokko trachtte te verhinderen door het opgeven van een valse identiteit (CGVS p.8). Dit is geen afdoende reden voor het achterhouden van een naar eigen zeggen authentiek asielmotief. Het geloof in uw asielrelaas wordt door deze vaststelling ernstig onderuit gehaald. Niet alleen probeerde u op basis van valse gegevens een beschermingsstatuut in België te bekomen, ook moet er op gewezen worden dat u zich reeds meerdere maanden in Europa bevond voordat u een asielaanvraag indiende. Volgens uw verklaringen kwam u reeds in november 2014 in Spanje aan en uit informatie van de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt dat u in Spanje niet over een verblijfsrecht beschikt (CGVS p.6). Voor het aanvragen van de door u noodzakelijk geachte internationale bescherming wachtte u tot uw overplaatsing naar een centrum voor illegalen op 23 juni 2015 (CGVS p.5,8). Uw asielaanvraag lijkt dan ook eerder te zijn ingegeven door een dreigende repatriëring dan door een nood aan bescherming volgens de Conventie van Genève of de definitie van de subsidiaire bescherming. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. De vaststelling dat u zo'n zeven maanden in illegaal verblijf in Europa verbleef alvorens asiel aan te vragen wijst er op dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees.

Het geloof in uw asielrelaas wordt verder onderuit gehaald door de vele vaagheden en tegenstrijdigheden in uw verklaringen. Zo vallen uw verklaringen over de persoon van Ezeddine en de rol die hij in Syrië zou spelen erg pover uit. Hoewel u verklaart dat hij een oude vriend en buurjongen van u is, kan u de vraag naar zijn familienaam slechts beantwoorden door te verwijzen naar de naam die hij op Facebook gebruikt (CGVS p.5,7). Ook Ezeddine zijn situatie in Syrië is u zo goed als onbekend. Zo weet u niet of hij lid is van een bepaalde partij of organisatie en kan u over Ezeddine zijn activiteiten in Syrië slechts zeggen dat hij ergens tussen Irak en Syrië verblijft en dat hij af en toe aangevallen wordt (CGVS p.7,9). Wie de 'ongelovigen' zijn die Ezeddine in Syrië bestrijdt weet u evenmin (CGVS p.7). Aangezien u beweert dat Ezeddine u trachtte te overhalen om naar Syrië te gaan om aan zijn zijde te

strijden is het zeer verwonderlijk dat u over al deze aspecten van Ezeddine's activisme in Syrië zo goed als onwetend bent. Deze vaststelling schaadt verder het geloof in uw asielrelaas.

Daarnaast is het ook vreemd dat Ezeddine na uw vertrek uit Turkije geen contact meer met u opnam. Hoewel zowel u als Ezeddine actief waren op Facebook nadat u de afspraak niet nakwam en hij nog steeds uw Facebookvriend is probeerde hij u niet te contacteren (CGVS p.10). Het is zeer opmerkelijk dat de oude vriend die u bedrogen heeft niet van zich laat horen terwijl hij nog steeds beschikt over het communicatiemiddel waarvan jullie eerder gebruik maakten. Geconfronteerd met de merkwaardige 'passiviteit' van Ezeddine beweert u plots dat u Ezeddine uit uw Facebookaccount verwijderd heeft (CGVS p.10). Als u gewezen wordt op uw eerdere verklaring dat Ezeddine nog steeds een Facebookvriend van u is, reikt u geen verklaring aan voor de tegenstrijdigheid maar herhaalt u slechts uw laatste verklaring (CGVS p.10). Deze plotse aanpassing van uw verklaringen kan niet overtuigen.

Ook over andere aspecten van uw asielrelaas laat u tegenstrijdige verklaringen optekenen. Zo verklaart u eerst dat u naar Ankara reisde om even later expliciet te stellen dat u helemaal niet naar Ankara ging (CGVS p.5,6). Uiteindelijk besluit u dat u toch naar Ankara vloog (CGVS p.7,11). Dat u over dergelijke elementaire gebeurtenissen als uw komst naar Ankara contradictorische uitspraken doet haalt het geloof in uw vluchtverhaal verder onderuit. Over de afspraken die u met Ezeddine maakte over uw komst naar Ankara legt u eveneens afwijkende verklaringen af. Zo vertelt u eerst meermaals dat u van Ezeddine te horen kreeg dat u buiten de luchthaven opgewacht zou worden door vier mannen in een auto. Deze mannen hadden de opdracht u naar Ezeddine in Syrië te brengen (CGVS p.7,11). Later wijzigt u echter uw relaas. U vertelt dan dat u in Ankara een man ontmoette die u een bedrag van 2.000 euro overhandigde. Hij vertelde u dat u de volgende dag door vier mannen in een hotel zou worden opgehaald. De naam van dat hotel of de stad waar u naartoe moest gaan kan u zich niet herinneren (CGVS p.11). Als u op uw strijdige versies gewezen wordt beperkt u zich tot een herhalen van uw laatste verklaringen maar geeft u geen uitleg voor de discrepanties (CGVS p.11). Over de manier waarop u het geld overhandigd kreeg vertelt u eerst dat Ezeddine 2.000 euro op uw rekening overschreef om uw vliegticket naar Ankara te betalen (CGVS p.5). Later verklaart u dat Ezeddine u evenwel 500 euro voor uw vliegreis overschreef en dat u nog een bijkomende 2.000 euro in Ankara overhandigd werd (CGVS p.11). Tenslotte legt u ook over de wijze waarop u van Turkije naar Spanje trok tegenstrijdige verklaringen af. Zo vertelt u eerst dat u de reis van Turkije naar Spanje zonder hulp van een smokkelaar aflegde (CGVS p.6). Als u later gevraagd wordt waarom u het risico nam om de leden van Ezeddine's organisatie te ontmoeten indien u niet wilde gaan vechten in Syrië verklaart u dat u de 2.000 euro nodig had om uw reis van Turkije naar Spanje te bekostigen. U vertelt nu dat u beroep moest doen op smokkelaars om u in Spanje te krijgen (CGVS p.11). Geconfronteerd met uw eerdere uitspraak dat u geen gebruik maakte van smokkelaars om naar Spanje te reizen komt u niet verder dan het herhalen van uw laatste versie (CGVS p.11). De hierboven aangehaalde tegenstrijdigheden raken aan de essentie van uw asielverhaal en ondergraven derhalve sterk haar geloofwaardigheid.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielmotieven. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Marokko in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

De twijfels omtrent de geloofwaardigheid van uw asielverhaal worden door het gebrek aan documenten allerm minst weggenomen. Integendeel, u legt geen enkel stuk voor ter staving van uw vluchtrelaas en/of reisweg.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Ter terechtzitting bevestigt de advocaat van de verzoekende partij dat verzoeker gerepatrieerd werd op 21 juli 2015. De raadsman stelt zich wat betreft het belang, te gedragen naar de wijsheid van de Raad.

2.2.1. "De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand

is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967."

Dit artikel verwijst naar artikel 1 van het Internationaal verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, B.S. 4 oktober 1953.

Luidens artikel 1, A.2 van dit verdrag is een vluchteling elke persoon *“die (...) uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.”*

Uit het voorgaande blijkt dat de vluchtelingendefinitie uit volgende criteria bestaat die in hoofde van de asielzoeker cumulatief dienen vervuld te zijn om erkend te worden als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet:

- een vreemdeling zijn in de zin van artikel 1 van de Vreemdelingenwet;
- gegronde vrees hebben voor vervolging;
- om redenen van zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging;
- zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit;
- de „bescherming” van het land van nationaliteit niet kunnen of, „wegens deze vrees”, niet willen inroepen of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waarvan hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen, niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren.

2.2.2. *“De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt. (...)”*

2.3. De Raad wijst erop dat *“zich buiten het land bevinden waarvan men de nationaliteit bezit”* een voorwaarde is om te voldoen aan de vluchtelingenstatus. De subsidiaire beschermingsstatus kan ook niet worden toegekend aan de persoon die intussen teruggekeerd is naar zijn/haar land van herkomst.

Verzoeker is terug in zijn land van nationaliteit en heeft derhalve geen belang bij huidig beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien januari tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

K. DECLERCK